

ТРАВЕНЬ 2018/2019 р.

9

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Тамара Коломієць
СПІВАНОЧКА-ВЕСНЯНОЧКА

Про що співа горобчик,
Який весну примітив?
Про ту малу вербичку,
Що колихає віти.
Про що співа струмочок,
Який біжить весною?
Про річку невеличку,
Що ген за долиною.
Про що співає хлопчик
У веснянім розмаї?
Про сонце і травичку,
Про щастя в ріднім краї.

Оксана Сенатович
ТРАВЕНЬ

Я травень – сонця помічник,
Я в сонця – сонячний двірник:
Щоденно вранці на зорі
Його стрічаю у дворі,
Кажу до нього: – В добрий час,
Ласкаво просимо до нас.
Я травень – місяць-килимар,
Я ще вигадник і штукар:
Луги вкриваю килимами,
Дружу з бездомними птахами
І в килимах отих густих
Ліплю будиночки для них.
Я травень – місяць-золотар,
Позолочу старий амбар,
Нехай на сонці золотіє
Старий амбар, і двір, і дім.
Нехай старий світ молодіє
Під диво-пензликом моїм.

На обкладинці журналу
ілюстрація Юрія Галіцина
до української народної казки
«Летючий корабель».

Григор Тютюнник

Лісове озеро

Ряхтить, вилискує проти сонця озеро. Зринули, лягли на воду зелені тарелі латахів. Вітер на озеро вівсюг сіє.

Раптом у тихій заводі при березі щось бовть! То шука-ненажера. За косяком дрібних верховодів погналася. Верховоди віялом знялися, зблиснули срібно і знову попадали у воду. Ні, не догнала шука жодного. Тільки й того, що налякала мишу лісову, жовтохутру, в чорних крапинках по спині. Миша тихенько шаруділа писком у торішньому листі: щось пахло їй там. Почула вона, як неспокійно схлюпнула вода, шаснула в нору вся, з хвостом. Обернулася швиденько і знову вистромила писочок. Зорить очима сюди-туди по берегу. Кортить їй у листі понишпорити.

А шука вже в іншому місці розбишакує. Та даремно! Не втямить вона того, що весняна вода після повені вже встоялася, стала чиста, як повітря. Отож риба всяка, дрібна й велика, бачить хижу щучину спину ще здаля...

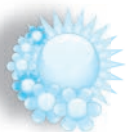
Василь Голобородько

Цвітуть вишні

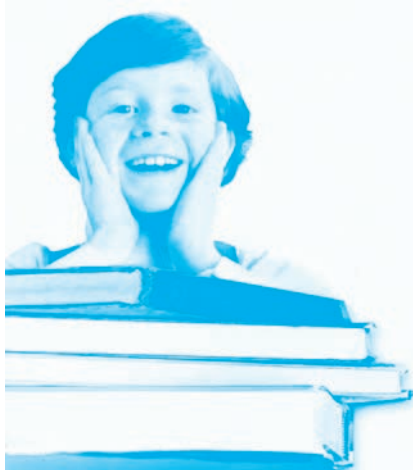
**Вишні цієї весни
квітують рясно –
сорок лопат снігу
у кожен двір!**

«Існує три різновиди людей: ті, що бачать; ті, що бачать, коли їм показують; ті, що нічого не бачать.»

(Леонардо да Вінчі, один з найвизначніших представників епохи Відродження, італійський художник, архітектор, вчений).

Чи знаєте ви, що...

Зняли фільм «Чорний Ворон»

Завершився знімальний процес фільму «**Чорний Ворон**» за романом Василя Шкляра «Залишенець. Чорний Ворон». Колишній старшина армії Української Народної Республіки Іван із позивним Чорний Ворон очолює загін повстанців на Черкащині, бореться з більшовиками.

Стрічку зняв режисер Тарас Ткаченко, лауреат національної кінопремії «Золота дзига» за фільм «Гніздо гор-

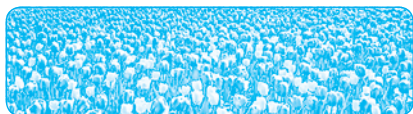
лиці». Головну роль зіграв київський актор театру і кіно Тарас Цимбалюк.

Прем'єра «Чорного Ворона» відбудеться цього року.

Роман Василя Шкляра «Залишенець. Чорний Ворон» про боротьбу українських повстанців проти окупаційної радянської влади в 1920-х вийшов 2009 року. В основі твору лежать історичні документи, зокрема з розсекречених архівів КДБ. Письменник працював над книжкою 13 років. Наклад роману сягнув понад 300 тисяч примірників.

А. Камінчук Береза розвивається

Береза розвивається
У тихому гайку.
Зозуля озивається:
– Ку-ку, ку-ку, ку-ку!
А сонце усміхається
В зеленому вінку.
Он зайчик умивається
На теплому пеньку.

Український письменник Василь Шкляр.

За мотивами роману «Знедолені» Віктора Гюго ВВС створить однойменний серіал. Вже презентовано трейлер. Прем'єра запланована на 2019 рік. Екранізацією займаються режисер Том Шенкленд і сценарист Ендрю Девіс.

Катерина Перелісна Весна

- Що з весною настає?
- Сніг у полі розтає.
- А чому то так буває?
- Сонце його пригріває.
- Що ж синіє на землі?
- Ніжні проліски малі.
- А що пнеться з-під листа?
- То травичка вироста.
- А над полем що бринить?
- Любий жайворон дзвенить.

У СВІТІ КАЗОК

Українські казки – нев’яучі духовні квіти народу, що полонять своєю красою кожного, хто слухає, читає звабливу їхню мову.

Багатство казкового епосу помітно вплинуло на розвиток української літератури, музики, мистецтва.

БРЕХНЯ (Українська народна казка)

Захворів десь якийсь-то цар та й наказує усім панам, усім мужикам, усім міщанам, щоб заходились його розважати та брехні казати, та такої, щоб у ній і словечка правди не було. От пани що не збрешуть, так один одному завидує, та і кажуть, хоч яка там брехня, що то правда. От знайшовся один мужик,

– Я, – каже, – можу.

– Ну, брешти.

– Як жили ми, – каже, – ще з батьком та хазяйнували, так була у нас нива за тридцять верст од нашої оселі, а одного року та така добра пшениця зародила, одразу поспіла і силеться. А нас у батька було семеро братів; як пішли ж ми косити, а хліба і забули взяти, та косили безпересталь сім день і сім ночей, не ївши й не пивши; а як прийшла неділя, ми додому – вечеряти. Прийшли, а саме мати таких гарячих галушок подали. От посідали ми коло порога, а там та лежав у нас камінь. Я як сів на той камінь, як ухватив галушку, так вона крізь мене і проскочила, та ще і крізь той камінь пройшла, та аж на сім сажнів у землю ввійшла!

Тут пани зараз:

– Це – кажуть, – може бути: сім день чоловік виживе, не ївши; а що камінь галушка пройняла, то, ноже, він млиновий; це, – кажуть. – ще не брехня.

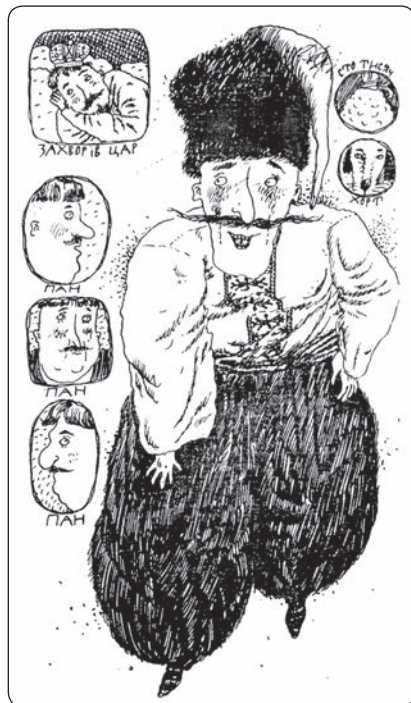
От на другий день звуть його знову брехні казати.

– Я, – каже мужик, – як почав сам хазяйнувати, так усе ходив на охоту, та був у мене такий хорт, що я його ніколи не годував. От раз поїхав я з ним на охоту та й зігнав зайця, тюкнув на хорта, хорт за ним; як догнав же, так і ковтнув: тільки задні ніжки трошки видно. Я тоді з коня та за хорта: як устроїв йому руку у рот, так і вивернув, як рукавицю, та після ще сім років з тим хортом полював.

Пани знову:

– Це не брехня; це все може статись.

Звісно, панів завидки беруть,

що як же мужик та покрива їх перед царем. Почали царя розбалакувати, почали розбалакувати та й завірили, що це правда.

От і на третій день іде він до царя. Цар сидить, а коло нього увесь чин, генерали, сенатори усі. От мужик і каже:

– Як хазяйнували ми з батьком, так оцей пан позичав у нас сто тисяч, а оцей – п’ятдесят, а цей десять, – та так на усіх по йменню зве і гроші вираховує.

Цар і пита.

А панам же сором сказати, що мужик краще за них збрехав, та:

– Правда, правда.

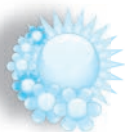
– А коли правда, то й заплачуть.

Треба їм платити. Той забрав гроші, та ще і цар йому щось дав, та й пішов собі.

Т. Корольова Чарівна пора

Чуєш? Жебонять струмки!
Чуєш? Цвірінчать пташки!
Глянь! Бруньки он на гіллі..
В синім небі – журавлі...
Перші проліски цвітуть,
Перші джмеликі гудуть
Це прекрасна й чарівна
В гості йде до нас весна!
Скоро прилетять в гаї
Голосисті солов’ї,
Будуть радо щебетать,
Будуть весноньку вітать.

Лідія Повх

Слово

Мак – це слово червоне, так!
Ялинка й трава – зелені слова.
Небо – сміється блакиттю до тебе.
Жовтим розсипався в парку клен.
Чорним – злетіли ворони з антен.
Різняться кольором слово від слова...
Мова, ти знаєш, така кольорова!

А може, мова – усе ж пахуча?
Пахне озоном темная туча.
Прілістю пахне листя в саду.
За запахом ніжним троянду знайду.
Пахне ріллею у полі весна.
Пахне ромен і калина рясна.
Пахне і хвiртка, і річка, і круча...
Мова, ти знаєш, така пахуча!

Мова – яка? І не скажеш одразу.
Холодом дихає слово «образа».
Пестить, як мама, лагідне «ніжність».
Часто засмучує в дружбі «розбіжність».
Солодко-приторно ліпиться «мед».
Десь за замки утікає «секрет»...
Все обтікає і миє «вода»...
Раною чорною зяє «біда»...

Слово торкається, гладить, кусає,
Кличе у бій і вогнем обпікає.
Творює картину, висвічує погляд.
Слово далеке – і ось воно, поряд!
Щойно чуже, вже твоє воно вмиє.
В слові вчорашнє й майбутнє зорить!

Слово – це сила: в біді допоможе.
Скарб від батьків... Дорожи ним як можеш!

«Зрікатись рідної мови презирливо і аморально.»

(Олесь Гончар (1918-1995), український письменник).

Тарас Шевченко

Чи ми ще зійдемося знову?
Чи вже навіки розійшлись?
І слово правди і любові
В степи і дебрі рознесли!
Нехай і так. Не наша мати,
А довелось поважати.
Та воля Господа. Годіть!
Смирітеся, молитесь Богу
І згадуйте один другого.
Свою Україну Любіть,
Любіть її... Во время люте,
В останю тяжкую минуту,
За неї Господа моліть.

Оксана Лятуринська

Незабудька

Росте на наших луках
квітонька дрібна.
Дала їй очі сині
ненечка-весна.

От пройде біля неї
з усміхом хто-будь –
услід тихенько квітка
скаже: – Не забудь!

НАШ ГІСТЬ – ПОЕТ ВАСИЛЬ ГУСТІ

12-го квітня цього року Музей української культури у Свиднику належав поезії закарпатського українського письменника **Василя Густі** (на фото). У літературно-музичній програмі звучала його поезія у виконанні декламаторок Клубу художнього слова у Свиднику. Пісні на слова поета співав народний артист України Петро Матій.

Василь Густі – автор майже тридцяти книжок. Він голова Закарпатської обласної організації Національної спілки письменників України.

(р)

Василь Густі Привіт весни

Була тепла мила днина,
Яблунова целюстина,
Одірвавшись – полетіла,
Світ побачити схотіла.
Та недовго мандрувала,
На мою долоню впала.
Я люблю її, як світ,
Бо вона – весни привіт!

Поезію Василя Густі читають (зліва) Ліна Гвать та Анна Ванько.

Василь Густі

До рідних смерек,
До рідних лелек,
До отчої хати

З далеких країв,
Далеких світів
Як легко вертати!

Минулося все...
Б'є вітер в лице –
Із гір моїх вітер.

Мій шлях освяти,
Мов батько, прости,
Карпатський мій світе!

Василь Густі

ЗОРЯ БІЛОВЕЖІ

У 2013 році в ужгородському видавництві «Карпати» появилася лірична драма В. Густі «Зоря Біловежі», в якій поет наблизив нелегкий період у біографії Олександра Духновича.

Василь Густі Пішник у горах

Пішник. Він нижчий від трави...
Та придивися, сину,
Оцей маленький пішничок
Гірську здолав вершину.

Ще й не одному допоміг
Він вийти на дорогу
То із глибин, то з темноти...
Йому судилось нас вести
В чужі краї, в чужі світи
Й до отчого порогу.

Нові часи, і люд новий...
І так довіку буде:
Пішник, що нижчий від трави,
Людей виводить в люди.

Василь Густі

Стою, зачарований дивом,
Неначе уперше прозрів:
Дерева упали щасливо –
В обійми весняних вітрів.
Малиново квітнуть ялини,
І в кожній одвічне збулось.
Одвічне, немов у людини,
Що дуже кохає когось.

З поштової скриньки

29-ий огляд з художнього читання жінок «Струни серця Ірини Невицької» відбувся 13-го квітня 2019 р. у Верхньошариському осередку культури в Бардієві. В цьогорічному огляді брало участь сімнадцять жінок.

В рамках «Днів України 2019» в Кошицях у Культ парку, галерея «Альфа» презентував свої твори на виставці під назвою «Зворотна сторона фотографії» український фотограф, відеограф, автор книг – Вадік Зібров. У світі фотомистецтва він двадцять років. Його роботи нагадують візуальний щоденник життя.

Хто ми? Чиї ми діти?

ну національну єдність».

Матеріали збірника мають велике документальне значення. Вони є аргументованою інформацією про дослідження українських говорів Словаччини. Дають чітку відповідь на запитання: «Хто ми? Чиї ми діти?»

Олександр Олесь

Все навколо зеленіє...
Все навколо зеленіє,
Річка летиться і шумить.
Тихо, тихо вітер віє
І з травою гомонить.
Як тут всидіти у хаті,
Коли все живе, цвіте,
Скрізь дзвенять пташки
крилаті,
Сяє сонце золоте...
«Швидше, мамо, черевички!
Глянь, як весело в саду!
Ти не бійся – до кринички
Я і сам не підійду.»

У Словацько-українському культурному та інформаційному центрі в Пряшеві на початку квітня цього року відбулася презентація збірника наукових статей, розвідок, рефератів, заміток Зузани Ганудель «За культур-

О. Роговенко

Весняні квіти

Хмара дощиком скотилась,
Землю стала напувать,
І малятам захотілось
В полі квітів назбирать.
Сміючись, веселі діти
Свій таночок завели,
Запашні яскраві квіти
У віночки заплели.
Ой ти, веснонько чудова,
Бавить сонце небокрай.
Пісню слухає діброва
І чарує зелен-гай.

«Три правила досягнення успіху: знати більше, ніж інші; працювати більше, ніж інші; очікувати менше, ніж інші.»

(Вільям Шекспір, англійський письменник Єлизаветинської епохи).

Мар'яна Савка

В зоопарку

Татко недільного літнього ранку
веде в зоопарк Петруся і Мар'янку.
Дітям цікаво усе по порядку,
і тому вони часто питають у татка:

«А чому бегемот не вилазить з болота?
І чому пелікан на спині в бегемота?
А чому у верблюда горби на спині –
то він сам їх нажив чи ні?
А чому у слона кругла спина?
А чому у зебри посмуговані ребра?
А чому у крокодила пащека зубата –
як, ти не знаєш, тату?!»

Татко збирається довго з думками,
за енциклопедіями, словниками,
щоб відповідь дати на вічне «чому?»,
а вони наступають на ногу йому.

«А чому левиця, як велика киця?
А чому в лева лапи, немов рукавиці?
А чому у пави все пір'я пістряве?
А чому в папужки оранжеві смужки?
А чому я ведмедя боюся?
І чи є у бабуїна бабуся?
А мавпи чому без хвості і хвостаті –
як, ти не знаєш, тату?!»

далеко-далеко від людського
ока, й ми, молоді анархісти,
коли купалися, не бачили сріб-
них крил качиних... А це – кра-
са!

Ми слухали журливу сагу
Дніпра, який полоскав наші
ноги і плакав білому піску: при-
паде, мов до грудей, до бере-
га, задзвонить, і на камінцях
бринять старечі сльози...

Дивувались: «Чудний Дні-
про!»

А він засинів, напнув до сон-
ця й покотив золотою отарою в
синє небо якусь дивну молит-
ву, видзвонював її на камінцях,
пестив хвилями, а далі поці-
лувався з вітром, злився над
далеким бором із клаптями
білих хмар і поплив залізний,
як кована небесна дорога.

І плили слідом за ним чор-
ними борами хмари білі, мов
розірвані знамена сонця...

Григорій Косинка

АНАРХІСТИ

(Уривок з оповідання)

Це було літом, любий чи-
тачу...

Сонце золоту пряжу пряло
на Дніпрі, а в степу білими як
молоко гречками меди пахли...
Ні, ні, я розкажу тобі про мед,
але обмину красу... Добре?

П'яно пахнуть меди, течуть
річкою... Ах, знову про мед!

Знаєте, літом дикі качки вже
спаровані й не грають табуна-
ми, як весною, на залізній гриві
Дніпра... О ні, густий, сивий
верболіз ховає гнізда качині

Лідія Повх

Полянка

Між квітами із ранку

Жучок тихенько ліз...

Він думав про полянку:

«Який дрімучий ліс!»

Летів літак в просторах –

Між хмарами заник:

«Яка полянка в горах!

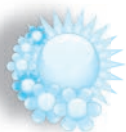
Мов вишитий рушник...»

Я знаю ту полянку,

Де жук і літачок!

Я там якраз із ранку

Нарвала квіточок.

Дай ня, мамко, дай ня

Поволі

— Дай ня, мам-ко, дай ня, там, де ха-тя
край-ня, там, де ха-га край -
-ня. Ка-жуть лю-ди, ка-жуть, що я дів-ка
фай-на, що я дів-ка фай-на.

– Дай ня, мамко, дай ня,
Там, де хата крайня. (2)
Кажуть люди, кажуть,
Що я дівка файна. (2)

А я така файна
Межи дівоньками, (2)
Як біла лілея
Межи квітоньками. (2)

Така-м була красна,
Поки воли пасла. (2)
Тепер їх не пасу –
Взяли хлопці красу. (2)

Дай ня, мамко, дай ня,
Там, де хата крайня. (2)
Кажуть люди, кажуть,
Що я дівка файна. (2)

ЗНАЙОМТЕСЬ:

З ПИСЬМЕННИКОМ

Оксана Лятуринська

Ця незвичайна жінка відома світові не лише як письменниця і перекладач (знала сім мов), але й як скульптор, художниця-портретистка. Більшу частину свого життя провела поза межами рідної України. Лише за часів незалежності вона повернулася до отчого краю своїми творами.

Оксана Лятуринська народилася 1 лютого 1902 року в мальовничій місцевості Південно-Західної Волині, неподалік колишнього містечка Старий Олексинець Кременецького повіту на хуторі Ліс (нині село Хоми Збараського району Тернопільської області) у багатодітній сім'ї.

Початкову освіту Оксана здобула у волосному центрі Старий Олексинець. Продовжила навчання в Острозі у жіночій гімназії графа Блудова. Перший поетичний твір «В Альпах» написала в восьмирічному віці, але він не зберігся. Малювати ж почала з шести літ.

Навчаючись в Острозі, Оксана відчула подих української історії, славної української минуштини.

У 1918-1920-х роках Лятуринська навчається в Кременецькій українській гімназії.

Зібравши гроші, виїжджає до Німеччини, а згодом перебирається до Праги. У 1926 році О. Лятуринська закінчує українську гімназію, а потім вступає на філософський факультет Карлового університету. У Празі вона також здобуває фах скульптора у Високій мистецько-промисловій школі та українській студії пластичного мистецтва, бере уроки малювання у відомих професорів.

Перша збірка «Гусла» вийшла друком 1938 року, коли авторці виповнилося 36 років. Через три роки у Празі вийшла друга книжка «Княжа емаль». Празький період життя і творчості О. Лятуринської був чи не найплідніший. З кінця 1949-го О. Лятуринська живе у США. Все ж у 50-60-х роках вийшло кілька поетичних збірок О. Лятуринської – «Княжа емаль» (1955), до якої увійшли дві перші збірки, а також нова, «Веселка»; збірка «Бедрик» з віршами для дітей.

Померла О. Лятуринська 13 червня 1970 року у Міннеаполісі.

Оксана Лятуринська

Щастя – папороті квітка –
жаром зацвітає.
Зацвітає квітка зрідка,
де? – не кожен знає.

Сива казка світом бає:
щастя не вкувати.
От обйдеш вколо краєм –
стрінеш біля хати.

Розмалуй.

Оксана Лятуринська

Світ весною – мов веселка:
очі не натішить.
Гляне бабуся із кріселка –
роком молодіша.

Сонце ніжить кітці вушка,
пестить жабури́ння.
Оживає перша мушка –
Божеє створіння.

Оксана Лятуринська

Нічка-чарівниця

Ходить нічка-чарівниця,
а за нею чорна киця.
– Чари-мари, чари-мари! –
Очі в киці – мов ліхтарик.

Десь опівночі із двору
нічка йде до чорнобору.
– Чари-мари, чари-мари! –
Там стриже свої отари.

Ой, стриже не даремно:
щоб від вовни стало темно.
– Чари-мари, чари-мари! –
А над ранком хвіть з кошари!

Оксана Лятуринська

Конвалії

По намистечко конвалій
підем далі, підем далі
від струмочка-цокоточка,
від лужечка-пахіточка
до ліщинки, до гущинки.
Далі, далі!

Десь у сховці, у дібровці
причаїлись білі змовці
під дубочком-молодочком,
під листочком зеленочком,
на кружалі, на кивалі.
Далі, далі!

Анатолій Костецький

Так починається весна

Знов починається весна!...
Знов починаються дива...
То серед двору із-під снігу
Раптово визирне трава,
То раptom лагідні веснянки
Засіють щоки та носи,
Чи розщобечуться –
Ще зранку! –
Птахи на різні голоси!
А вчора...Вчора...
Що й казати!
Всі веселилися
До сліз:
Славко –
Дражливо й задирака –
Наталці проліски приніс!...
І зовсім це не дивина:
Так починається весна!

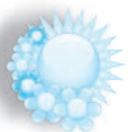
Мілан Бобак

Весняний сад

Білоквітний сад-садок
в коло кличе всіх діток.

Навкруги і груші, й вишні
і місця такі затишні!

Сад шепоче, сад шумить,
не втихає ні на мить.

Міш-маш

Чи знаєте, що в солодкому перчику – зеленому або червоному – вітаміну «С» у п'ятеро-вшестеро більше, аніж у лимонах та апельсинах?

Коли будете робити салат, неодмінно разом з іншими овочами наріжте і червону чи зелену перчину. Це буде і смачно, й корисно.

В Болгарії дуже люблять страву, яка називається МІШ-МАШ! Щоб підготувати її, потрібно: *80 грамів перцю, очищеного від зернят, троє сирих яєць, трохи вершкового масла та дрібку солі.*

Перець нарізати тоненькими скибочками, змішати з підбитими яйцями і посолити. Потім треба поставити на вогонь сковорідку і покласти на неї грудку масла. Коли воно зашкварчить, вилити туди яйця з перцем. Весь час легенько мішати. Коли страва загусне, можна в неї покласти, якщо є напхаваті, нарізаний часточками помідор. Але це не обов'язково. Їсти міш-маш треба одразу, як тільки приготуєте.

Микола Сингаївський Ластівоча весна

Ластівко, ластівко,
День починай, –
Рано встає до роботи
Наш край.
Ми твої друзі –
Дорослі й малі.
В мирі нам жити
На рідній землі.

Мілан Бобак

Вітер

Є в вітра руки, є свій зір,
душа, що снами оповита.
Домівка вітру – лоно гір,
земля, квітками рясно вкрита.

Є в вітра теж легенькі ноги,
легені на імлу і дим,
є і порядок завжди строгий,
і пісня –
з римами й без рим.

Іван Мацінський

Весна

Весіння розтань зеленню чарує,
а сонце в обрій золото вліта –
карпатський край відлигами нуртує
і білий саван під куші горта.

На всі лади кругом щєбече птаство,
і сонце щедро провіща тепло –
земля край снігу викида квіткато
майбутній день і зелені стебло.

Сад воскресає буйним воскресінням,
сміється колір, співанка цвіте.
Кричить в душі стодзвонне безгоміння,
святковим дзвоном тиша аж гуде.

Така весна в житті усе воскресна –
дружина люба рідної землі.
Яка крихка вся наша цвітє словесна
в тій всепробудності жилій!

«Єдиний шлях стати розумнішим – грати із сильнішим супротивником.»

(Емануель Ласкер, німецький шахіст, математик, і філософ, другий чемпіон світу з шахів).

Іван Мацінський в Ужгороді...

В Обласній універсальній науковій бібліотеці ім. Ф. Потушняка в Ужгороді

Ведучі презентації збірника – Маруся Няхай та Василь Густі.

відбулася презентація збірника «Ivan Macinský – ukrajinský básnik, prekladateľ

a slovensko-ukrajinské literárne vzťahy», який видала Державна наукова бібліотека у Пряшеві як результат міжнародної наукової конференції, яку організувала у співпраці із Спілкою українських письменників Словаччини з нагоди 95-річчя від дня народження та 30-річчя смерті Івана Мацінського (1922-1987).

Поет, перекладач Мілан Бобак розкрив перед публікою маловідомі факти з життя Івана Мацінського.

О. Роговенко

Весна

Я дивлюся у віконце,
А мене лоскоче сонце:
«Мамо, глянь, іде сніжок,
Де мій теплий козушок?»
«Так, мій любий, не буває,
Сніг у травні не літає,
То вишневий білий цвіт
Облітає тихо з віт.
Бачиш, сонце землю гріє,
Все довкола зеленіє.
Чуєш, пташечки співають
І веснянку викликають».
Ой який чудовий ранок!
Вийду з мамою на ганок,
У струмочку біля хати
Буду човники пускати.

Василь Голобородько Звідки тече річка

Річка тече
із глечика,
що його в далекому лісі
перекинула мавка.

Микола Сингаївський Травка-веснянка

Травко-муравко,
Стелись на галявку,
На стежку до броду,
На стежку до хати,
Де ходить по воду
Іванкова мати.
Травко-ласкавко,
Стелись аж до ганку.
– Ми будем з тобою, –
Матуся сказала, –
Покропим водою,
Щоб ти не зів'яла.
Травко-веснянко,
Стелись на полянку,
На згір'я шовкові,
На луки під гаєм,
На землю в обнови,
Де ми виростаєм.

«Ми повинні самі вірити у те, чого навчаємо наших дітей.»

(Вудро Вільсон, 28-й Президент США, історик, політолог, лауреат Нобелівської премії миру 1919 року).

**KULT
MINOR**

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 67, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Borodáča č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávkou na predplatné prijíma Druke Grafotlač, Prešov. Cena okremého nomera – 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканін. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.